

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 221/04-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. júla 2004 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. M. R., bytom K., pre namietané porušenie jeho základného práva zaručeného v čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Žilina v trestnom konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 286/00 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. M. R. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. júna 2004 doručená sťažnosť JUDr. M. R., bytom K. (ďalej len „sťažovateľ“), v ktorej namietal porušenie jeho základného práva podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v trestnom konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 286/00.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že vyšetrovateľ Krajského úradu vyšetrovania Policajného zboru v Košiciach (teraz Krajského úradu justičnej polície Policajného zboru v Košiciach) uznesením ČVS: KÚV 77/20-99 z 18. júla 1999 začal trestné stíhanie a vzniesol obvinenie proti sťažovateľovi. Ústavným zákonom č. 90/2001 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa Ústava Slovenskej republiky č. 460/1992 Zb. v znení neskorších predpisov (ďalej len „ústavný zákon č. 90/2001 Z. z.“) bolo prijaté nové znenie čl. 136 ods. 3 ústavy, podľa ktorého s účinnosťou od 1. júla 2001 na trestné stíhanie sudcu alebo vzatie do väzby sudcu dáva súhlas ústavný súd, pričom ustanovenie § 55 zákona č. 335/1991 Zb. o súdoch a sudcoch v znení neskorších predpisov, ktoré dovtedy upravovalo postup pri udeľovaní súhlasu na trestné stíhanie sudcu *„bolo zrušené od 16. apríla 2002“*. Okresný súd podal ústavnému súdu žiadosť z 30. decembra 2002 podľa čl. 136 ods. 3 ústavy a § 74e ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov o udelenie, resp. neudelenie súhlasu na trestné stíhanie sťažovateľa, ktorý bol sudcom Okresného súdu Poprad.

Ústavný súd uznesením sp. zn. PL. ÚS 17/03-5 zo dňa 18. februára 2003 *„žiadosť okresného súdu odmietol, teda súhlas alebo nesúhlas na trestné stíhanie nebol daný“*. Okresný súd následne uznesením sp. zn. 1 T 286/00 zo 14. marca 2003 podľa § 223 ods. 1 Trestného poriadku z dôvodov uvedených v § 11 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku trestné stíhanie proti sťažovateľovi zastavil. Krajský súd v Žiline uznesením sp. zn. 2 To 168/03 z 5. novembra 2003 uznesenie okresného súdu zo 14. marca 2003 zrušil a okresnému súdu uložil povinnosť konať vo veci a rozhodnúť.

Okresný súd pokračuje v trestnom stíhaní sťažovateľa, naposledy vykonaním hlavného pojednávania 1. júna 2004, trestné stíhanie teda naďalej trvá, pričom okresný súd podľa sťažovateľovho názoru nesprávne interpretuje ústavu, a to tak, že keď v čase začatia trestného stíhania súhlas ústavného súdu nebol potrebný, nie je potrebný súhlas na trestné stíhanie ani v čase po 1. júli 2001.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti tvrdí, že v zmysle čl. 136 ods. 3 ústavy, ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2001, má ústavný súd dávať súhlas na všetky trestné stíhanie, o ktorých sa koná po 1. júli 2001. Tento článok ústavy nemožno podľa neho vykladať tak, že súhlas ústavného súdu je potrebný na začatie trestného stíhanie osoby (začať trestné stíhanie je totiž možné aj vo veci), ale súhlas na trestné stíhanie osoby, v konkrétnom prípade sudcu, sa vzťahuje na celé trestné stíhanie.

V ďalšom texte svojej sťažnosti sťažovateľ poukázal na znenie § 11 ods. 1 písm. b) a § 12 ods. 11 Trestného poriadku a následne konštatoval, že jeho trestným stíhaním po 1. júli 2001, ktoré trvá až dosiaľ, t. j. aj ku dňu podania ústavnej sťažnosti, bez toho, aby bol daný súhlas ústavného súdu s ním (hoci čl. 136 ods. 3 ústavy takýto súhlas vyžaduje) dochádza k porušovaniu jeho práv zaručených v čl. 17. ods. 2 ústavy, v zmysle ktorého nikoho nemožno stíhať inak ako spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa jeho názoru nie je v súlade s interpretáciou ústavy, aby po 1. júli 2001 existovali trestne stíhaní sudcovia v tom zmysle, že u jedných by trestné stíhanie prebiehalo so súhlasom ústavného súdu a u druhého bez takéhoto súhlasu.

Sťažovateľ preto ústavnému súdu navrhol, aby „*vyhlásil nález, že postupom okresného súdu, na ktorom sa vedie trestné stíhanie voči sudcovi OS v Poprade JUDr. M. R. (pozn. sťažovateľ) pod sp.zn. 1 T 286/2000 sú porušované práva sudcu podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy SR*“.

II.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie

konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podľa judikatúry ústavného súdu o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (III. ÚS 138/02).

Predmetom sťažnosti sťažovateľa je namietané porušenie jeho základného práva byť stíhaný a pozbavený slobody iba z dôvodov a spôsobom, ktoré ustanoví zákon podľa čl. 17 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v trestnom konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 286/00 vo veci trestného stíhania sťažovateľa.

Z obsahu sťažnosti tiež vyplýva, že ústavný súd o žiadosti okresného súdu na udelenie súhlasu s trestným stíhaním sudcu sťažovateľa rozhodol svojím uznesením č. k. PL. ÚS 17/03-5 z 18. februára 2003, ktorým bola žiadosť okresného súdu odmietnutá, pretože právomoc ústavného súdu na udelenie súhlasu na trestné stíhanie sudcu vznikla až po začatí trestného stíhania sťažovateľa a v prechodných ustanoveniach ústavného zákona č. 90/2001 Z. z. nie je článok, ktorý by umožňoval používať túto právomoc ústavného súdu pred 1. júlom 2001. Preto ústavný súd uzavrel, že právomoc ústavného súdu na udelenie súhlasu na trestného stíhanie sudcu podľa čl. 136 ods. 3 ústavy sa nemôže uplatniť na trestné stíhanie sudcu sťažovateľa pre prekážku povahy *rationae temporis*.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti je zrejmé, že postup okresného súdu v predmetnom trestnom konaní proti sťažovateľovi je v súlade s platným právnym poriadkom, ako aj uznesením ústavného súdu č. k. PL. ÚS 17/03-5 z 18. marca 2003, a teda nemohol zapríčiniť porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 2 ústavy.

Preto bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú, tak ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. júla 2004